

aabenbart, at jeg efter de Udtalelser, der ere komne fra det ærede Medlem og de andre Medlemmer af hans Parti, der have haft Ordet, er nødt til at sige mig selv, at der ikke er stor Udsigt for mig til at faa gennemført, hvad jeg har foreslaaet. Det ærede Medlem har imidlertid ikke Ret i sin Udtalelse, thi det er meget langt fra, jeg ønsker at blive ved det bestaaende eller skulde være tilfreds med det bestaaende, som det er. Naar det ærede Medlem saa et Bevis for, at han havde Ret i sin Paastand, deri, at det er saa sent paa Samlingen, at disse Forslag ere blevne forelagte, skal jeg gøre opmærksom paa, at de bleve forelagte, da der var 7 eller 8 Uger tilbage af Samlingen, det vil altsaa sige, saa lang Tid, som man fra først af havde tænkt sig, at Rigsdagen skulde være samlet hvert Aar. 7 à 8 Uger ere dog nogen Tid til at behandle disse Forslag i. Det ærede Medlem ved godt, at naar disse Forslag ere komne saa sent frem, er det ikke, fordi Ministeren selv om han mangler Teaterkyndighed, ikke har beskæftiget sig med denne Sag. Det ærede Medlem vil som Formand for Finansudvalget vide, at allerede i Fjor forhandlede jeg med Finansudvalget om, hvorvidt der kunde være Mulighed for, at man kunde faa Rigsdagen til at gaa ind paa en Ombygning af Scenen saaledes, som foreslaaet af Kommissionen, men den Modtagelse, som disse mine Udtalelser fik, viste mig, at jeg i alt Fald ikke da burde komme med Forslaget. Det var egentlig nærmest min Tanke at komme frem med et saadant Forslag, uagtet jeg tilstaar, at allerede straks efter, at jeg havde gjort mig bekendt med Kommissionens Arbejde, tiltalte det mig ikke fuldt ud. Fra Begyndelsen har jeg været af den Mening, at det Resultat, man maatte komme til, var, at bygge et nyt Teater for reciterende Skuespil ved Siden af det gamle, men jeg havde store Betænkkeligheder derved. Naar det ærede Medlem citerede Skriften for mig, skal jeg ikke indlade mig paa en Diskussion om, hvorvidt de Ord i Skriften kunne anvendes i dette Tilfælde, jeg skal indrømme, at det er heldigt, om man kan træde frem med fuld Sikkerhed i sin Sag. Det havde jeg imidlertid mine Grunde til ikke at kunne, fordi jeg efter de Forhandlinger, jeg har haft med Finansudvalget, maatte frygte, at det vilde møde store Vanskeligheder i Tinget, dersom jeg kom med Forslag om en ny Scene, hvilket ogsaa Kommissionens overvejende Flertal havde ment. Saa var det, da der fremkom Forslag fra en Ven

af Teatret, et Forslag, som han har faaet stor Ros for, og som han ogsaa fuldt ud fortjener Ros for, at jeg tænkte paa at komme med et Forslag om Opførelsen af en ny Scene. Det vil ogsaa være det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds bekendt, at jeg bragte denne Sag frem i Finansudvalget kort efter at jeg havde faaet Tilbudet, men der kunde jeg ikke faa anden Udtalelse end en Henvisning til, at jeg maatte komme med Forslaget. Dernæst bragte det ærede Medlem ogsaa en anden Sag frem, idet han spurgte: Hvad er Tilbudet fra Københavns Kommunalbestyrelse? Ja, dertil maa jeg sige: Det findes ikke. Men det ærede Medlem vilde tage fejl, hvis han antog, at jeg ikke havde ønsket at kunne komme med et saadant, og det ærede Medlem vilde tage fejl, hvis han antog, at det var noget, der ikke havde bidraget til, at Sagen var bleven forhalet. Jeg har forsøgt at føre en saadan Underhaandsforhandling, for at prøve, om det ikke var muligt at faa Københavns Kommune til at yde Tilskud, men disse Underhandlinger have ikke ført til noget saadant Resultat, at jeg har ment at kunne forelægge Forslag for Kommunen derom, og Sagen staar altsaa saaledes, at jeg er nødt til at sige, at jeg ikke har kunnet skaffe noget Tilbud fra Kommunen. Jeg beklager dette i høj Grad, idet jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at det kongelige Teater har en saadan Betydning for København, at der var god Grund for Københavns Kommune til at yde Tilskud, naar der er Tale om Gennemførelsen af en saadan Plan som den, der her er forelagt.

Det ærede Medlem sagde fremdeles, at efter den foreslaaede Ansættelsesmaade vilde Skuespillerne af første Klasse blive stillede ganske lige med kongelige Embedsmænd, og han tænkte sig saa, at det ikke var umuligt, at de med Tiden vilde komme til at gaa omkring i Uniform med skinnende Knapper. Det tror jeg nu dog ikke var det ærede Medlems Alvor. Naar det ærede Medlem for øvrigt sagde, at de vare ganske ligestillede med kongelige Embedsmænd, vil jeg dog sige, at der er en Forskel, og det er den, at kongelige Embedsmænd ere pensionsberettigede straks efter Udnævnelsen, men de Skuespillere, der her er Tale om, kunne først faa denne Ret, naar de have tjent i 10 Aar, og det gør en ikke saa ganske lille Forskel. Med Hensyn til det pekuniære Forhold maa jeg maaske gøre opmærksom paa, at naar jeg